

quam supra pag. 9. §. 6. dederat; *substantia est ens separatim ab omni alio existens*; siue in cuius *existentia unum aliquod indiuiduum involuitur*. Hanc definitionem ita confirmat: *quicquid existit rerum creatarum* (quæ per se existunt;) *existit independenter ab omni alia re creata & separatim*; siue eius *existentia non indiget existentia alterius rei, adeoque unius indiuidui est, quod substantiam appellamus*. Ita vir Cl. didicit ex Cl. *Leibnizio*; quem pag. seq. 10. scribit *præclare dixisse: Rectissime obseruatur, unum non esse multa*; scil. eodem respectu; ceteroquin diuerso respectu unum potest esse multa. Vti corpus humanum est unum; attamen multa habet membra, multasque partes, & quidem compositas. *Mons est vnus*, sed constat multis lapillis aliisque partibus etiam compositis, &c. Addit *Leibnizius: sed propter hoc ipsum neque aggregatum substantiarum substantia est*. Sed hæc mera est *petitio principii*, supponendo τὸ κρινόμενον, nim. *substantiam separatim ab omni alia substantia, ergo simplicem, sine partibus, existere, & aggregatum plurium partium non esse substantiam, sed substantiarum aggregatum*. Idem esset, ac si quis diceret, *numerum denarium, vicenarium, centenarium, millenarium, &c. non esse numerum, sed numerorum aggregatum; numerum esse debere simplicem, qui non constat ex pluribus numeris*. Vel & idem esset, ac si quis diceret, *rem corpoream non esse corpus, sed plurium corporum aggregatum*; vti & Cl. *Parent* in suis *Disquisitionibus Mathematicis & Phisicis corpus* definit per *multitudinem innumeram corpusculorum similitium & citra confusionem conjunctorum*. Sed hanc esse *petitionem principii*, statim ostendam. Pergit *Leibnizius: Interim ubi est multitudo vel pluralitas, vnitas adsit oportet; multitudo enim siue numerus ex vnitate resultat*. Recte, sed ostendendum erat, esse *simplicia ita vna, vt non habeant partes plures*. Vti dictum est, *corpus humanum esse unum, licet plura habeat membra, plurimasque partes*.

XXXII. Sed veram notionem *substantiæ* explicare, & examinare eius definitionem præc. §. propositam, hic oportet. *Substantiæ* vox opponitur voci *accidentium*, siue *modorum*, quorum esse est *inesse*; adeoque *modi & accidentia* semper indigent subiecto, quod illis subiicitur, in quo sint & existant, sine quo esse non possunt. Hinc negatur, ea per se, se solis, sine subiecto existere posse. E. Gr.